

Lira®

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Littera
O.P. 53, C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@littera.ro

Ne puteți vizita pe
www.littera.ro/lirabooks.ro

Îndrăznește să mă atingi
Carly Phillips

Copyright © 2020 Grup Media Littera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PHILLIPS, CARLY
Îndrăznește să mă atingi / Carly Phillips
trad. din lb. engleză: Larisa Din - București: Littera, 2020
ISBN 978-606-33-5191-4

I. Din, Larisa (trad.)

821.111

CARLY PHILLIPS

Îndrăznește să mă atingi

Traducere din limba engleză
Larisa Din

LITERA
București
2020

capitolul 1

La finalul ziua ei de naștere, singurii care mai rămăseseră cu ea în separeul în care își ținuse petrecerea fură cei din familie și câțiva prieteni apropiați. Doar că Olivia nu se simțea mai bătrână, ci pur și simplu... frântă de oboseală. Și era oare de mirare? Tocmai împlinise douăzeci și șapte de ani și era înconjurată de prieteni și de familie, excepție făcând doar el, cel plin de toane, care bineînțeles că nu se sinchisise să ajungă la ziua ei. Când îi fusese el vreodată alături în momentele importante din viața sa?

Se sprijini cu coatele pe bar și închise ochii câteva clipe, ca să se adune, înainte să înceapă să-și strângă cadourile și să se îndrepte spre casă.

- La mulți ani, Olivia, se auzi o voce familiară de bărbat la urechea ei.

Olivia se înfioră de plăcere simțind respirația lui Dylan Rhodes pe pielea ei.

Se întoarse cu fața spre el și îl găsi la doar câțiva centimetri de ea, ceea ce îi făcu inima să bată mai tare. Îi întâlni ochi aceia ciocolatii atât de sexy, iar barba lui o incită cu apropierea sa. În visele ei, barba aceea sexy se simțea atât de bine pe pielea ei goală.

„Olivia, fii serioasă, revino-ți.“

- Mulțumesc să ai venit, zise ea, pe un glas prea răgușit, dar adevărul era că Dylan avea întotdeauna efectul acela asupra ei.

Dylan era directorul de deplasări pentru echipa Miami Thunder și colegul ei - un bărbat după care tânjea încă de prima oră când îl întâlnise.

– Mă bucur că sora ta m-a invitat.

Resp. Olivia o rugase pe Avery să nu-i organizeze nici o petrecere, dar acum că aproape că se încheiase, se văzu nevoită să recunoască faptul că se distrase de minune și că le era recunoscătoare mamei și fraților ei, fie ei vitregi sau nu, că ținuseră să la parte la eveniment. La fel și prietenilor și colegilor de muncă.

Mai ales lui Dylan.

Acesta se uită lung la ea și zise:

– Nu aș fi ratat ziua ta pentru nimic.

Își duse apoi mâna prin părul ei și îi dădu o șuviță după ureche, după care își lăsă degetele să-i mângâie în treacăt, dar intenționat, obrazul.

Olivia se cutremură, iar sfârcurile ei trădătoare se treziră la viață la atingerea lui. Era ceva mai mult la mijloc decât veșnicul lor flirt. Ceva din privirea lui cafenie îi dădu de înțeles că voia mai mult.

Nici nu era de mirare. Până de curând, un simț de responsabilitate corporatistă îi obligase să rămână doar la stadiul de colegi. După care Ian, fratele Oliviei, se îndrăgostise de proaspăta lui soție, Riley, și îi oferise un loc de muncă alături de echipa Thunder. Apoi Alex, fratele ei vitreg, se cuplase cu actuala lui soție, Madison, iar și aceștia doi lucrau pentru aceeași echipă. Curând după acestea, Dylan intrase și el în jos. Era ca și cum, odată ce propria ei familie se arătase dornică să amestece afacerile cu dragostea, gândul acela îi dăduse și lui undă verde să-i facă curte. Cu toate că reușise să-l țină la distanță până acum, știa că era doar o chestiune de timp până ce avea să se arunce în brațele lui.

„Liv, ce te reține?” se întrebă ea. „Prea multe lucruri”, își răspunse tot ea. Dar focul care ardea în sinea ei și valul de dorință care îi pulsa în vene o îndemna

să se arunce cu capul înainte și să se gândească mai apoi la repercusiuni.

– Te întreb dacă ești gata să-ți primești cadoul? o întrebă Dylan, aducând-o înapoi cu picioarele pe pământ.

Olivia reuși să încuviințeze din cap, încercând să nu-și trădeze entuziasmul.

– Sigur. Îmi plac la nebunie cadourile.

Dylan îi zâmbi, răsfățând-o cu gropițele lui irezistibile. Era atât de natural și de intens, întotdeauna reușind să își păstreze controlul, să nu dea niciodată pe afară.

Cu toate că ea nu copilarise în aceleași condiții grele ca el, înțelegea prea bine nevoia aceea de a ține lucrurile sub control. După experiența ei cu un tată care își abandonase familia mai ceva ca în telenovele și după ce prima ei dragoste o părăsise la greu, își învățase lecția. Și parcă tot nu se învățase minte, altfel de ce trăise cu impresia că tatăl avea să vină la ziua ei? Când nici măcar nu o sunase să o anunțe că nu putea să ajungă, ci îi trimisese vorbă prin Alex, fratele ei vitreg. Simți un nod în gât. Olivia cea dură și încrezătoare în forțele proprii pe care o vedeau cei din jur era cât se poate de diferită de fetița cea sensibilă și rănită care trăia în inima ei.

Căută în sufletul ei, și Olivia cea de la suprafață ieși din nou la înaintare.

– Deci? Ce cadou ai pentru mine, durule?

Dylan o luă de mână și o trase de lângă bar, fără alte detalii, iar Olivia se grăbi să țină pasul cu el, pe tocuri.

Sora ei, Avery, îi privi cu gura căscată. Olivia se făcu roșie la față când își dădu seama că întreaga ei familie îl văzu pe Dylan trăgând-o după el prin salonul pe care îl închiriaseră pentru seara aceea, până pe coridorul întunecat.

Brusc, Dylan se opri, se întoarse cu fața spre ea și o apucă strâns de talie.

- Dylan, ce crezi că...

Dar nu mai apucă să zică nimic pentru ca el o opri cu un sărut. Un sărut intens, doritor și atât de incitant. Și chiar în timp ce creierul ei îi spunea că e o prostie, el își lăsă buzele să alunece pe maxilarul ei. Iar când îi simți pentru prima oară barba aceea aspră, se pierdu cu totul.

O mușcă de ureche, iar Olivia lăsă să îi scape un suspin de plăcere.

- Dylan...

El își înfipse mâna în părul ei și îi dădu capul pe spate, după care își lipi din nou buzele de gura ei. Gestul lui o excită, era evident după cât de umedă își simți lenjeria. Îi plăcea cadoul acela și își dorea mai mult de la el. O sărută cu limba și savură din plin aroma aceea de malt, de la berea pe care o băuse. Dylan nu era genul care să bea whisky rafinat, ci era un bărbat adevărat, cum nu mai întâlnește până atunci. Iar lucrul acela i se păru minunat și se lăsă în voia săruturilor lui.

El se întoarse și o împinse spre perete, lipindu-se de trupul ei. Îi simți erecția frecându-se de abdomenul ei și simți cum i se înmoaie genunchii la ce avea să urmeze.

Dylan o prinse de bărbie cu o mână și își trecu un deget pe pleoapele ei închise.

- Deschide ochii. Privește-mă.

Olivia deschise brusc ochii. De aproape era și mai chipeș, și citi atâta dorință și pasiune în privirea lui. Pentru ea.

O privi drept în ochi, fără să-și ia vreo clipă mâna de pe gâtul ei.

- La mulți ani, raza mea de soare, îi șopti el, după care se dădu mai aproape și o sărută din nou.

Apoi îi strecură o cutiuță în mână, îi strânse degetele în jurul ei și făcu un pas în spate.

Olivia coborî privirea spre cutiuță, cu sufletul la gură. Încă își simțea trupul trezit la viață, iar inima stătea să-i iasă din piept. Dacă nu ar fi fost peretele din spatele ei, s-ar fi prăbușit la pământ. Dar înainte să apuce să se adune, el îi făcu cu ochiul, după care îi întoarse spatele și se îndepărtă.

Dylan simți cum se învârtea pământul cu el. Își dorea de mult timp să fie cu Olivia, iar petrecerea aceea îi oferi prilejul perfect pentru a-i da de înțeles că lucrurile dintre ei erau pe punctul de a se schimba. Nu avea să-și mai petreacă timpul tânjind după buzele acelea roșii, licioase, întrebându-se ce gust aveau. Acum știa.

Își duse mâna la gură, își simți buzele lipicioase de la glossul ei și zâmbi. Reușise să o lase fără cuvinte, ceea ce nu era deloc ușor. Șireata aceea sexy știa clar acum care erau intențiile lui.

De data asta nu mai avea cum să se folosească de veșnica ei scuză, cu munca.

- Nu e ușor să fii o femeie într-o profesie dominată de bărbați. Dacă ar fi să mă combin cu tine, lumea o să zică că nu pot să-mi port singură de grijă.

Bineînțeles că nu crezuse o iotă. Cu toate că Olivia fusese cândva asistenta lui, deja ajunsese directorul executiv al echipei. Era o femeie dedicată muncii sale, într-o lume dominată de bărbați, care fusese nevoită să lucreze de două ori mai mult ca să-și dovedească meritele prin comparație cu predecesorul său. Și, cu toate acestea, nu se plângea niciodată. Era o femeie isteată, inteligentă, deopotrivă apreciată și respectată de toți cei care lucrau în industrie. Își dovedise deja toate meritele.

Și, dat fiind felul în care familia sa nu se ferea să combine viața profesională cu cea personală... Ei bine, nu credea o iotă din motivația ei. Pur și simplu, îi era frică

de ceva. Bine, fie, aveau s-o scoată ei cumva la capăt. Nu era ca și cum el ar fi fost vreun expert în relații. Dar asta nu însemna că nu era dispus să încerce să construiască o relație cu ea. Poate că aveau să fie o pereche reușită. Îi unea o pasiune comună pentru fotbal, ceea ce era un lucru rar, o știa prea bine. Nu puține fuseseră femeile care încercaseră să-i distragă atenția de la dragostea lui pentru acest sport.

Și, pe lângă faptul că avea o minte brici și că era charismatică, mai avea și un corp senzațional. Era o femeie subțirică, dar cu forme și cu o pereche de săni pe care ardea de nerăbdare să îi strângă în palme. Abia se stăpânise să nu ducă episodul din coridor mai departe. Voia să o prindă de talie, să se bucure de picioarele acelea care îi înfierbântau fanteziile. Era înnebunit după picioarele unei femei și nu putea să-și scoată din minte gândul picioarelor ei lungi înfășurate în jurul lui, îi timp ce o pătrundea.

Acum că îi cunoscuse aroma dulceagă și mirosul acela atât de feminin, tânjea după mai mult. Voia să o aibă cu totul.

În drum spre ieșire, fratele Oliviei, șeful lui, îi tăie calea.

- Cred că e cazul să stăm de vorbă, zise Ian.

Cu toate că nu avea de ce să-și motiveze faptele în fața lui Ian, îi purta respect, așa că preferă să nu-l ignore.

- Ce s-a întâmplat?

Ian aruncă o privire în jurul său, dar nu era nimeni prin apropiere care să tragă cu urechea.

- Îmi dau seama că nu sunt în măsură să îmi dau cu părerea despre relații la locul de muncă.

- Și? întrebă Dylan.

- V-am văzut pe coridor, zise Ian, mutându-se de pe un picior pe altul, vizibil stânjenit.

Dylan atrăsese prea mult atenția asupra lor trăgându-l pe Olivia pe coridor de față cu toată lumea. Știa prea bine că Ian era foarte protector față de surorile lui și, dat fiind că Dylan era și el la fel față de propria soră, Callie, nu avea nici un motiv să se enerveze.

Dar asta nici nu însemna că avea să-i dea socoteală.

- Nu-ți datorez nici o explicație.

- Cum să nu? Chiar ai de gând să te joci cu sentimentele surorii mele?

Dylan oftă și zise:

- Ce te face să spui că mă joc cu sentimentele ei?

Ian încuviință, își dresе glasul și spuse:

- Sora mea e o dură la exterior, dar în interior... e fragilă, zise el, alegându-și cuvintele cu grijă.

- Ce vrei să spui cu asta? îl întrebă Dylan, hotărât să nu afle detalii despre Olivia decât din gura ei.

- Nu te juca cu mintea sau cu inima ei.

- Nu am de gând să o fac, răspunse Dylan.

Ian se uită lung la el, cu privirea aceea îngustă, iar Dylan își îndreptă spatele și nu se feri să-l privească drept în ochi.

- Ne-am înțeles? întrebă Ian, în cele din urmă.

- Sigur, răspunse Dylan.

El și Ian se cunoșteau de mult. Fuseseră colegi la Universitatea din Florida, iar Ian îi oferise un loc de muncă. Se întâlniseră din nou la câțiva ani după absolvire. Cu toate că Dylan îi era dator, asta nu însemna că avea să renunțe la ce-și dorea. Ian avea să facă bine să accepte situația. Nu avea încotro pentru că Dylan era hotărât să nu dea înapoi. Olivia avea să fie a lui.

În lumea aceea de după petrecere, Olivia își luă o cană de cafea din bucătărie și se instală în biroul său de la stațion. Îi plăcea la nebunie munca sa. Încă din copilărie

ii făcuse mare plăcere să-și petreacă timpul alături de frații ei mai mari, Ian și Scott, care erau amândoi înnebuniți după fotbal. Cu toate că Scott ajunsese să fie polițist, nu rata nici un meci al echipei Thunder, de fiecare dată când jucau acasă. Și, dat fiind că Paul, fratele tatălui ei, era proprietarul echipei, încă de mică Olivia fusese expusă acestui sport. În repetate rânduri.

Iar după ce unchiul Paul plecase din țară ca să călătorească prin lume alături de partenerul său, lăsase echipa pe mâinile lui Ian, pe care îl pregătise în tot acest timp să-i la locul. Olivia absolvise facultatea știind prea bine că își dorea să lucreze în companie. Începuse în departamentul de PR, după care fusese trimisă în diferite deplasări din care avusese multe de învățat, până ce, în cele din urmă, anul trecut fusese promovată în calitate de director executiv. Îi plăcea la nebunia ce făcea, îi plăcea să lucreze alături de o parte din membrii familiei sale și aprecia devotamentul jucătorilor față de sport, față de echipă și față de munca lor. Întotdeauna venea cu drag la birou și se considera norocoasă.

Petrecerea de ziua ei nu făcuse altceva decât să îi reamintească faptul că era înconjurată de oameni care o iubeau. Petrecuse toată ziua anterioară despachetând cadouri și redactând scrisori de mulțumire pentru fiecare cadou în parte. Avery, sora și colega ei de apartament, se amuzase pe seama ei, dar măcar ștersese asta de pe lista de sarcini.

Se instalează la birou și începu să-și caute ochelarii în geantă. Nu îi purta prea des, dar de dimineață se trezise cu o durere de cap și preferase să nu-și pună lentilele de contact. Dar îl loc să pună mâna pe tocul de ochelari, dădu peste cadoul lui Dylan.

Își trecu degetele pe cutiuța aceea de catifea. Simți fluturi în stomac la gândul cadoului care se ascundea

în interiorul ei. Nu era genul de cadou pe care să-l fi cumpărat pe fugă, ci unul gândit și ales special pentru ea. Nu avusese curajul să-l poarte, dar nici nu o lăsase inima să-l lase acasă.

Deschise cutia și admiră lăntșorul acela, un pandantiv din aur, în formă de soare, cu un diamant strălucitor în centru. Pentru că o numise „raza mea de soare“.

Olivia o luase drept o simplă formă de alint, nici prin cap nu-i trecuse că ar fi putut să fie vorba despre ceva mai mult. Cu toate că, de fiecare dată când îl auzea spunând asta, simțea cum crește inima în ea. Olivia nu avea nici o problemă să admită că se simțea atrasă de Dylan. Pur și simplu prefera să se țină la distanță de astfel de bărbați cu „textele“ la ei. La drept vorbind, prefera să se țină la distanță de bărbați cu totul și pe bună dreptate, își spuse ea. „Mulțumesc pentru asta, tată“, își zise ea, frustrată. Frustrată față de el și față de ea însăși, pentru că Olivia învățase să accepte situația, cu bune, cu rele. Chiar dacă ea fusese cea care îi convinsese pe frații ei, măcar cu vorba, să îl ierte pe tatăl care îi trădase, dar asta nu însemna că nu avea și ea propriile temeri și răni interioare.

Cât despre Dylan, el era o contradicție. Cu toate că se trăgea dintr-o zonă fără posibilități din Miami, reușise să primească o bursă ca să studieze la Universitatea din Florida. Nu știa prea multe despre trecutul lui pentru că nu obișnuia să vorbească despre asta. Și nici nu se așteptase din partea lui să o facă. La urma urmei, nu erau prieteni, ci colegi de muncă. Chiar dacă el tânjea la ceva mai mult.

El era un bărbat mai dur, lucru evident chiar și când venea îmbrăcat la costum, jonglând cu programul unei echipe întregi de jucători și al echipei de conducere. Și tocmai de aerul acela dur se simțea ea atât de atrasă.

De bărbatul acela care nu se ferise să ia controlul și să tragă după el, de față cu toată lumea, cel care o sărutase cu atâta pasiune. Tânjea după bărbatul acela care o numea o rază de soare și care îi dăduse cadou lăntișorul acela atât de frumos. Un gest care o făcuse să vadă latura lui mai sensibilă, o latură din el care o speria. Pentru că nimic nu o împiedica să se îndrăgostească de un bărbat ca Dylan. Până peste cap. Ceea ce însemna că risca să fie deschisă în fața lui, vulnerabilă... Cu toate că știa din experiență că o astfel de durere nu trecea cu una, cu două. Prefera să iasă cu bărbați despre care știa că nu aveau să-i pice cu tronc.

Puse lăntișorul delicat înapoi în cutiuța lui și o închise. O clipă mai târziu, cineva bătu la ușa biroului.

Olivia lăsă cutia pe masă și zise:

- Intră.

Ușa se deschise, iar Dylan păși țăntoș în birou. Vorbind de lup, și lupul la ușă, își zise ea.

Nu aveau nici o ședință programată pentru ziua aceea, ceea ce însemna că venise îmbrăcat într-o pereche de pantaloni negri și o cămașă albă deschisă la gât, prin care zări ceva din părul de pe piept, care arăta atât de senzual. Avea mânecele suflecate, iar Olivia își spuse că până și antebrațele lui păreau atât de musculoase și de sexy.

- 'Neața, raza mea de soare, o întâmpină el, cu un zâmbet cuceritor.

- Bună dimineața, răspunse ea, cu un nod în gât.

- Ești liberă câteva clipe? o întrebă el.

Olivia încuviință, așa că Dylan închise ușa în urma lui.

- Ești așa de sexy cu ochelari.

Cu mâinile tremurânde, Olivia își dădu ochelarii jos, vizibil tulburată.

- Ești sexy și fără ei, zise el, după care se îndreptă spre biroul ei, pe care stătea cadoul de la el.

Nu avea cum să nu observe cutiuța, își dădu imediat seama după rânjetul de pe chipul lui.

Se așeză pe marginea biroului, cu brațele la piept.

- Ei bine? o întrebă, aruncând o privire spre cutiuța buclucașă.

Era mai bine să înfrunte situația, își spuse ea.

- Mulțumesc, Dylan. Este un cadou foarte frumos.

- Dar văd că nu-l porți, zise el, întristat, și în clipa aceea Olivia se simți îngrozitor știind că îi dezamăgise și că îi rănise sentimentele.

- Tocmai ce mă pregăteam să mi-l pun la gât.

El se uită lung la ea, după care luă cutiuța de catifea și scoase lăntișorul.

- Întoarce-te cu spatele, zise el, cu o voce joasă.

Olivia se ridică în picioare și se întoarse în fața lui. El făcu un pas spre ea și deja îi simți trupul fierbinte.

- Ridică-ți părul.

Olivia își aplecă ușor capul și își ridică părul lung, pentru ca Dylan să îi pună lăntișorul la gât. Dar după ce o făcu, îl loc să se îndepărteze, veni și mai aproape de ea.

Îi simți răsuflarea în ceafă, iar aerul cald o excită atât de tare că simți cum i se înmoaie genunchii.

- Ce crezi că...

Dar cuvintele ei se transformară într-un geamăt de plăcere, când îi simți buzele alunecându-i pe gât. Îi simți buzele calde, iar el nu se grăbi să se îndepărteze, savurându-i aroma. Simți cum i se întăresc sfârcurile pe sub bluza de mătase și se prinse cu mâinile de masă.

- Vrei să știi de ce am ales cadoul acesta? De ce ești raza mea de soare? îi șopti el, cu buzele lipite de pielea ei, doar că nu-i dădu ocazia să răspundă, ci continuă: Pentru că, zi de zi când vin la lucru, tu îmi luminezi ziua.